

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 669/2025-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., Kpt. Jaroša 29, Trenčín, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Trenčín z 25. júla 2025 sp. zn. PB-6C/20/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Ústavnému súdu bola 31. októbra 2025 doručená sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým postupom a uznesením okresného súdu. Sťažovateľ žiada zrušenie napadnutého uznesenia a priznanie náhrady trov konania.
2. Sťažovateľ bol žalovaným v konaní o zaplatenie 121 000 eur. Toto konanie bolo skončené rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19Co/75/2023 zo 7. augusta 2024.
3. Sťažovateľ bol následne uznesením z 10. júna 2025 zaviazaný na úhradu súdneho poplatku vo výške 5 032 eur s poukazom na položku 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov v spojení s § 2 ods. 2 prvou vetou, § 6 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol.

4. Uznesením okresného súdu sp. zn. 38OdK/28/2025 z 28. februára 2025 bol na majetok sťažovateľa vyhlásený konkurz.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ poukazuje na § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého sa o výške náhrady trov konania má rozhodnúť do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí. O trovách konania preto malo byť rozhodnuté najneskôr do 7. októbra 2024. V súvislosti s vyhláseným konkurzom na majetok sťažovateľa mali byť aj trovy konania spočívajúce vo vyrubenom súdnom poplatku naturálnou obligáciou, teda nevymáhateľné – ak by o nich bolo rozhodnuté v zákonnej lehote. Namieta nesprávny procesný postup súdu, keď bol žalobca čiastočne oslobodený od zaplatenia súdneho poplatku, avšak nebol vyzvaný na úhradu zvyšnej časti súdneho poplatku. Súd preto nemal vôbec konať – resp. mal konanie zastaviť podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. Zároveň namieta prietahy pri rozhodovaní o vyrubení súdneho poplatku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Sťažovateľ namieta, že okresný súd postupoval nesprávne, pretože žalobcu nevyzval na úhradu časti súdneho poplatku, od ktorého oslobodený nebol, a preto súd vôbec nemal začať konať alebo mal konanie zastaviť podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch.

7. Táto argumentácia je minimálne zmätočná. Na jednej strane totiž sťažovateľ tvrdí, že súd žalobcu nevyzval na zaplatenie časti súdneho poplatku, od ktorej úhrady nebol oslobodený, na strane druhej poukazuje na ustanovenia § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, ktoré však hovoria o následkoch nezaplatenia (nie nevyrubenia) súdneho poplatku. Navyše, z napadnutého uznesenia vyplýva, že časť súdneho poplatku (od ktorej žalobca nebol oslobodený) bola žalobcom riadne uhradená (2 178 eur). V tejto časti preto považoval ústavný súd sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú.

8. Ďalej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Poukazuje pritom (okrem iného) na to, že o trovách konania má byť rozhodnuté do 60 dní od právoplatného skončenia veci. Tu je potrebné poukázať na to (ako správne konštatuje okresný súd v napadnutom uznesení), že rozhodovanie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok nie je rozhodovaním o trovách konania. O trovách bolo rozhodnuté vyšším súdnym úradníkom uznesením z 30. novembra 2024, čo bolo v 60-dňovej lehote, pretože rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 30. septembra 2024.

9. Ako vyplýva z doručenej ústavnej sťažnosti a jej príloh, súdny poplatok bol sťažovateľovi vyrubený podľa § 2 ods. 2 prvej vety zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

10. Základným predpokladom pre vyrubenie súdneho poplatku podľa § 2 ods. 2 prvej vety zákona o súdnych poplatkoch je teda nepochybne právoplatné rozhodnutie súdu vo veci samej, keďže ho

možno vyrubiť len v prípade, ak súd žalobe alebo návrhu poplatníka oslobodeného od súdneho poplatku vyhovel. V tomto prípade sa tak stalo 30. septembra 2024 – teda v tomto momente mohol prvýkrát rozhodnúť o vyrubení súdneho poplatku sťažovateľovi.

11. Druhým momentom, keď bol súd najneskôr oprávnený súdny poplatok vyrubiť, je v zmysle § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch deň, keď uplynú tri roky od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným.

12. Dotknutý súdny poplatok bol vyrubený 10. júna 2025, teda ani nie 10 mesiacov po právoplatnom skončení konania, čo je zrejme v lehote určenej § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. Prieťahy preto konštatovať nemožno.

13. Ústavný súd navyše poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu prax (napr. II. ÚS 12/01, I. ÚS 562/2015), podľa ktorej sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvá. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosti zásadne nevyhoví.

14. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Preto ak je zrejme, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prieťahom v konaní nedochádza, je daný dôvod na nevyhovenie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (I. ÚS 410/2017), resp. jej nevyhovenie.

15. Nedôvodná je aj posledná námietka sťažovateľa, ktorý tvrdil, že pohľadávka mala byť v súvislosti s konkurzným konaním naturálnou obligáciou – teda nevymáhateľnou.

16. Ako (správne) uviedol okresný súd, poplatková povinnosť vznikla sťažovateľovi až vydaním rozhodnutia o vyrubení súdneho poplatku [§ 5 ods. 1 písm. g) zákona o súdnych poplatkoch], preto nejde o pohľadávku, ktorá mala byť uspokojená v konkurze podľa § 166a ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“) alebo o pohľadávku vylúčenú z uspokojenia podľa § 166b zákona č. 7/2005 Z. z.

17. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, IV. ÚS 288/05).

18. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa s ohľadom na už uvedené závery odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

19. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu